[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

„[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

*

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

היא לא יכלה לשאת את זה יותר, את חוסר האונים והגמגום הלכוד שלו. זה לא הגיע לו, והוא לא אשם שבחלומות שלה הוא נראה בטוח וגברי בהרבה.

היא לא יכלה לשאת את זה יותר, את חוסר האונים והגמגום הלכוד שלו. זה לא הגיע לו, והוא לא אשם שבחלומות שלה הוא נראה בטוח וגברי בהרבה.

אז זו היתה חמלה, מה שהניע את מילותיה לצאת בלי מחשבה?

“בטח שכן,” היא אמרה בחום, והוא בלע את רוקו בהפתעה. “ברור שאני מסכימה.”

אחר כך תלש מישהו את חוט הזכרונות האחרים. הם קמו, היא חושבת, והמשיכו לטייל. האם הם מיד התקשרו להורים? הוא אמר משהו? תיאר כמה היא מיוחדת בעיניו? לא היה לה מושג. כאילו סופת חול התאבכה בתוך מוחה ומחקה הכל, זולת הרגעים האלה, שבהם הרחמים שלה חתמו את חייה.

וזאת היתה טעות!
היא העיפה את הכרית מפניה וחבטה אותה בכוח בקיר הוורוד. זאת היתה טעות ענקית, טעות פזיזה, טעות שאסור לעשות. תמיד תיקנו אנשים סביבה את השגיאות הקטנות שלה, בחיוך סלחן ששמרו רק בשבילה. אבל אף אחד לא יוכל למחוק את הטעות הזו. לא בלי להשאיר סימן שישפיע לנצח על שניהם.

מה היא תעשה אתו בכלל?

שירי התיישבה בבעתה, צלעותיה מתופפות בטרוף על לבה.

בפגישה השניה הם יצאו לטיילת, והעקב שלה נתקע בין חריצי מרצפת שבורה.

“סיוט העקבים האלה,” היא מלמלה והידקה חזרה את הנעל. פייט זהוב נשמט ממנה על הרצפה מאחוריהם.

“ובכל זאת את נועלת אותן,” יוני האט את צעדיו ובחן אותה מהצד. “למה, בעצם?”

למה? זאת היתה שאלה טיפשית. “כי הן יפות,” היא ענתה בהיסוס.

“ומגביהות אותי. זה שווה את זה.”

“אבל אם העקב היה נתקע לך כל שתי דקות במרצפת, זה לא היה שווה את זה, נכון?”

שירי קפצה את שפתיה. הוא היה בחור נחמד יוני, והפגישה הראשונה היתה מעניינת וזורמת. אבל ברגע הזה היא פשוט לא הבינה מה הוא רוצה מחייה. “לא, כי אם כל רגע הייתי מתכופפת לסדר את הנעל, אז כבר לא הייתי בגובה הרצוי.” היא הגיבה בחדות.

הוא צחק, ועזב את זה.

זאת היתה פגישה נחמדה, היא זוכרת. הוא סיפר על החברים הטובים שלו. אחד מהם, יתום, מנסה נורא לחתן את אמא שלו, והשני, הוא ממש סופר, כותב את סיפורי החיים של החברים שלו.

היא סיפרה לו שהיא הכי אוהבת שמפתיעים אותה. “מסיבות יום הולדת, מתנות לכבוד מבחנים, לא משנה מה, העיקר שלא אדע על זה קודם.”

היא סיפרה לו שהיא הכי אוהבת שמפתיעים אותה. “מסיבות יום הולדת, מתנות לכבוד מבחנים, לא משנה מה, העיקר שלא אדע על זה קודם.”

“כי את אוהבת את הרגע של ההפתעה?” הוא רצה לדעת. הם נעצרו ליד דוכן תכשיטים זולים, והוא זז כדי להתרחק מקבוצת תיירים שהתעכבה שם. “או שאת אוהבת את שאר הרגעים בחיים, שבהם תמיד יש סיכוי שמישהו פתאום יפתיע אותך?”

זאת היתה שאלה מעניינת, אבל שירי לא רצתה לחשוב עליה עכשו. היא אהבה הפתעות, פשוט משום שאהבה אותן. והיה הכרחי שידע את זה. שלא ינסה לחפש בה משהו שלא היה שם.

“כי זה כיף,” היא הגיבה בעקשנות, והוא הנהן בדממה והחזיר את מבטו אל הדוכן.

היה שם צמיד תליונים יפהפה, קונכיות תכולות כמו הים מקיפות אותו במעגל. היא התקרבה לדוכן, כאילו בהיסח הדעת, ורפרפה באצבעה על צמיד הזכוכית. כשהיא הסתובבה לעברו, ראתה שהוא מביט בה באותה הבעה מרוכזת שהלחיצה אותה.

ומה אם… מה אם היא תביט עכשו לצד השני, אל הים, והוא ינצל את

[illegible]

*

[illegible]

[illegible]

[illegible]

וטוב לכם ביחד, ואת רצית… זה מה שרצית, לא? האם בארבע השנים האלו היה מישהו שיכול להתחרות בו?

היא השליכה את הכרית לקצה השני של החדר, וקפצה קצת כשצליל החבטה שלה היה עז משהתכוונה.

לא, לא היה מישהו כזה.

אבל אולי יהיה מישהו אחר, אחר כך.

מישהו שלא…

היא לקחה נשימה עמוקה ועצמה שוב את עיניה.

היה אחר הצהרים החמים ההוא, בפגישה השישית. הם עברו ליד קיוסק קטן ושירי רכנה בלהיטות מעל הזגוגית שכיסתה על שורת הגלידות. יוני הצטרף אליה בחיוך קל, משועשע כנראה מההתלהבות הילדותית שלה.

חמש דקות אחר כך הם התיישבו יחד על ספסל אבן, ידו של יוני מגוננת בחרדה על טיפות השוקו וניל שנמלטו מהגביע שלו.

שוקו וניל. כמובן.

“אוכמניות וקוקוס,” היא הבטיחה לו בפה מלא, “זה כל מה שאני צריכה בחיים.”

גבותיו התכווצו לרגע, והוא טעם בזהירות מכדורי הגלידה שלו, כאילו הם היו שילוב של פיסטוק וחרדל.

“ואחרי שאת מסיימת אותם?” הוא בירר בשקט. “מה אז את צריכה מהחיים?”

וזה היה… טוב, זה היה הסוף של האוכמניות ושל הקוקוס ושל כל טיפת הנאה שהיתה לה. באותו רגע היא היתה צריכה להשתדל ממש חזק לא להטיח אותם לפח הקרוב.

כי באמת, אי אפשר כבר ללקק גלידה בשקט, בלי ששאלות קיומיות ימיסו לך את הטעם מהחיים?

כי באמת, אי אפשר כבר ללקק גלידה בשקט, בלי ששאלות קיומיות ימיסו לך את הטעם מהחיים?

היו דברים רבים שהיא רצתה מהחיים . ואם הוא הקשיב לה בכל השיחות הארוכות שלהם , הוא גם היה יכול לדעת אותם . אבל מותר שיהיו רגעים כאלה, של כלום . רגעים של אושר פשוט וריק .

ויוני חייב להבין את זה .

“כלום ,” היא אספה טיפה ורדרדה בלשונה . “אני לא צריכה כלום .”

לפני שהוא חייך שוב , הספיקה לראות את ההבזק האכזבה באישוניו .

ואיך זה קרה לה , שהיא אמרה לו כן ? איך הסכימה להפוך את החיים שלה למאזניים שחוקים ממדידות ?

מה בדיוק הם יעשו ביחד ; היא , קלילה ותוססת ואוהבת חיים , והוא , מברר מה המשמעות שלהם בעצם ?

היא תרצה לשבת במסעדה , והוא יתהה למה זה עדיף על הכנה עצמית בבית ?

היא תצחק על כלום ושום דבר , והוא ינסה לגרד את המשמעות העמוקה שמאחורי הצחוק שלה ?

היא תציע לנסוע לים , והוא יכין נושאי שיחה לדרך ?

זה היה כל כך …

כף הרגל שלה בעטה בכוח בקיר , והדף הכאב היה מספק כמעט .

היא לא רוצה בזה . אלו לא החיים שהתכוונה אליהם . לא רוצה להיות כלה של יוני , לא רוצה להיות אשתו , ולא רוצה לדבר אתו מחר , לשמוע את קולו הנרגש שואל אותה אם גם היא מאושרת כמוהו ובאיזו צורה .

היא לא יכולה לטרוק לחתן שלה , ואין שום מקום רחוק מספיק שאפשר לברוח אליו .

היא תצטרך פשוט לחייך , רחב וגדול וצבוע . ורק אחר כך לרוץ מהר לחדר , לכסות את הפנים בכרית , וליהנות משלושת החודשים האחרונים שנותרו לה בלעדיו .

היא תצטרך פשוט לחייך , רחב וגדול וצבוע . ורק אחר כך לרוץ מהר לחדר , לכסות את הפנים בכרית , וליהנות משלושת החודשים האחרונים

שנותרו לה בלעדיו.

*

“לא ישנת, אה?” אמא חייכה אליה בחיבה מלאת משמעות, כששירי דידתה בעיניים עצומות למחצה והכינה לעצמה שוקו חם.

“אנחנו לא מפסיקים לשמוע עליו שבחים מכל מקום,” אמא החליקה על שערה הסתור ואימצה אותה רגע אליה. “היה שווה כל רגע של המתנה בשנים האלה. כל רגע, בשביל בחור מדהים וחכם כמוהו.”

שירי לפתה את כוס השוקו, שואבת את החום המוכר והישן.

את אוהבת שוקו משום שהוא מזכיר לך את הילדות, או משום שהוא נותן לך הרגשה שאת לא חייבת להתבגר?

שירי נשפה בתסכול ואמא התבוננה בה בהפתעה. זה לא ייאמן! יוני עוד לא ניסה להרוס לה את השוקו, אבל נראה שהיא מצליחה לעשות את זה יפה מאד בלעדיו.

עוד לא היה וורט, עוד לא שתו לחיים, ודודות שלה לא יכעסו אם לא יעשו שימוש בפטיפורים שלהן. היא עדיין יכולה… זה עדיין לא… מחר זה יהיה מסובך הרבה הרבה יותר.

הפלאפון שלה צלצל.

“זה הוא!” אמא הניפה בהתרגשות את המכשיר. “כתוב פה יוני! נו, תעני כבר, שירי!”

יוני. כי אתמול, באחד מהרגעים המחוקים שלה, היא הכניסה את מספר הטלפון שלו לנייד שלה. והיא כתבה רק יוני. האם גם אז לא היתה בטוחה בשום תואר נוסף?

כוס השוקו, חמימה ומפתה, נשארה על השיש, ושירי הפנתה אליה את גבה ונטלה באצבעות נוקשות את הפלאפון.

“הלו?”

“בוקר טוב! מה נשמע אתך?” הוא היה בקבוק מוגז שרק קיבל רשות להתפקע, וקולו תסס מעליזות מבעבעת.

אצבעותיה של שירי התעקלו סביב המכשיר. הוא ישן היטב הלילה, הבחור המאושר הזה, ושום סיוט לא נענע את שנתו המושלמת.

אצבעותיה של שירי התעקלו סביב המכשיר. הוא ישן היטב הלילה, הבחור המאושר הזה, ושום סיוט לא נענע את שנתו המושלמת.

“ברוך השם, מצוין. איך אצלךְ?”

“מעולה ממש!” הוא צחק, וכוכבים נמזגו בקולו.

שירי לקחה נשימה עמוקה. זה היה כמו לרוץ ביום חורפי מול הרוח, כשהחריפות הקפואה צורבת את הגרון. גם היא צריכה לצלצל כך את הקול שלה, לתאר לו עד כמה הכל מושלם ומדהים וקסום. זה מה שעושות כלות נכונות.

אבל מסיבה כלשהי, היא לא היתה מסוגלת לעשות את זה.

לפחות כי לא הוגן שהמציאות תיפול על יוני בלי שום הכנה מוקדמת.

“האמת... כמעט לא ישנתי הלילה.”

הוא שתק, והיה נדמה לה שהנשימות שלו האיצו.

אמא הלכה אחריה והגישה לה את השוקו, ושירי הנהנה בתודה. הוא עדיין היה חם, והאדים שלו התירו את המיתרים המתוחים בבטנה.

חמימות השוקו פעמה על לשונה ועוד מילים עקשניות גלשו החוצה.

“האמת ש... ישנתי ממש גרוע. היה לי לילה נוראי.” הלב שלה הלם בחרטה המומה. מה קורה לה? מה פתאום היא משתפת אותו בכזה דבר? היא אמורה להיות זוהרת, מודה, מאושרת! איך ירגיש יוני כשישמע ש...

“האמת, גם לי.”

הלגימה הבאה נחסמה בקנה הנשימה שלה, ושיעול פרץ מגרונה. “כל הזמן חשבתי...” היא מלמלה כשהוא דעך, “מה למען השם חשבתי לעצמי.”

“גם אני!” יוני נשמע מלא הקלה, ולרגע אחד היא רצתה לראות את פניו כשדיבר. “כל הזמן חשבתי שאולי הייתי פזיז מדי.”

“אתה לא...” החלטות נמהרות היו השטח שלה, והיה מוזר ומנחם במפתיע

[illegible]
[illegible]

*

[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]·„
„[illegible]‘ [illegible]· [illegible]

„[illegible]¿ [illegible]¿„

[illegible]·„
[illegible]· „[illegible] [illegible]‘„ [illegible]‘ [illegible]

[illegible]·
[illegible]‘ [illegible]

[illegible]·
„[illegible]·„ [illegible]‘ [illegible]

[illegible]·„
[illegible]· „[illegible]‘ [illegible]

[illegible]‘ [illegible]·„
[illegible]· „[illegible]‘ [illegible]

[illegible]·
[illegible]· [illegible]‘ [illegible]‘ [illegible]‘ [illegible]‘ [illegible]·

[illegible]·
„[illegible]·„ [illegible]‘

„[illegible]‘„ [illegible]·

[illegible]¿„ „[illegible]¿„
[illegible]‘ [illegible]: „[illegible]

[illegible] [illegible]·
„[illegible]·“ [illegible]

[illegible]·“
„[illegible]‘ [illegible]·“ [illegible] [illegible]· „[illegible]

[illegible]·
„[illegible]·“ [illegible]

[illegible]·
[illegible]·“
[illegible]· „[illegible]·
[illegible] [illegible]‘ [illegible]
„[illegible]·“ [illegible]‘ [illegible]

[illegible]·“
[illegible]·
[illegible]·“
[illegible]·
[illegible]‘ [illegible]·
[illegible]·“

“אני לא חושבת .” הנשימות שלה פעמו באוזניה , והתליונים קיפצו
בפראות על פרק ידה . “אני לא חושבת שזאת היתה טעות “

הוא שתק , עיניו נעוצות בים , בגלים הזעירים שאבדו עוד לפני
שהספיקו לגעת בחוף .

“על מה אתה חושב ?” היא לחשה , כשכבר לא יכלה לשאת את השקט .

הוא חייך והסתובב אליה . “נראה לי ,” הוא מדד את מילותיו באטיות ,
“שאני מנסה לא לחשוב .”

“על מה אתה חושב ?” היא לחשה , כשכבר לא יכלה לשאת את השקט .

הוא חייך והסתובב אליה . “נראה לי ,” הוא מדד את מילותיו באטיות ,
“שאני מנסה לא לחשוב .”

*

אולי עוד שנתיים , בערב חורפי אחד , היא תעמוד עם הפאה מול המראה ,
ותתהה למה בעצם עשתה את זה . אולי גם ליוני זה יקרה לפעמים .

והם יוכלו לעשות את זה ביחד .